

Arrest

nr. 141 069 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij beslissing van 1 juli 2007 wordt de verzoeker, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 1 jaar, titel die telkens wordt verlengd voor een periode van 1 jaar.

1.2. Bij beslissing van 4 juni 2013 wordt het tijdelijk verblijf van de verzoeker, geldig tot 21 april 2013 verlengd tot 21 april 2014.

1.3. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 4 september 2013 wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar wegens het toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

1.4. Op 31 januari 2014 wordt de verzoeker ambtshalve geschrapt.

1.5. Op 9 april 2014 wordt door de stad Mechelen een attest opgesteld van afneming van de identiteitskaart voor een vreemdeling (bijlage 37).

1.6. Op 10 juni 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Bij beslissing van 8 augustus 2014 wordt deze aanvraag geweigerd. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 160 800.

1.7. Op 8 oktober 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 9 oktober 2014. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer die verklaart te heten: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op(1) 16.10.2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.
(...)”*

1.8. Op 8 oktober 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor zes jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 9 oktober 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van zes jaar opgelegd omdat hij op 04.09.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (aanvullende werkstraf) uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid

Gezien het gewelddadige karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het gewelddadige karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van zes jaar voor het inreisverbod.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 160 800.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de twee bestreden beslissingen, het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die volgens haar het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift. Bijgevolg meent zij dat het beroep, ingesteld tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), onontvankelijk is.

3.2. De Raad merkt evenwel op dat een inreisverbod steeds gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien er een onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan vloeit hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voort, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan. Om deze reden kunnen beide beslissingen wel degelijk in hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover deze gericht is tegen het inreisverbod, dat door de verwerende partij als de minst belangrijke beslissing wordt beschouwd, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/14, § 3, 3°, en 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: koninklijk besluit van 7 augustus 1995), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het Bevel als zodanig werd uitgevaardigd met als motief:

"Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum."

Als gevolg van een veroordeling wegens opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, wordt verzoeker "geacht de openbare orde te kunnen schaden" (art. 7 lid 1, 3° Vw.) en heeft verweerder aldus een afwijking gemaakt van de termijn van 30 dagen om het land te verlaten.

II.1.1. De premisse van verweerder is het onwettig verblijf van verzoeker in België, dat verwoord wordt als "niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum", doch dit onwettig verblijf werd door verzoeker aangevochten voor de RVV, zoals hoger vermeld, met verzoekschrift verzonden op 24.09.2014, waarin het volgende werd gesteld:

“Verweerder steunt zich op voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet en van het Vreemdelingenbesluit om te stellen dat een persoon zoals verzoeker, die niet meer in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning – in casu was de A-kaart inderdaad vervallen op 21.04.2014 – geen verlenging meer kan bekomen van dergelijke A-kaart, maar wel het recht op terugkeer kan invoeren, zoals voorzien in het K.B. van 07.08.1995.

1.1. Zowel het art. 19 Vreemdelingenwet, als de art. 35 en 39 Vreemdelingenbesluit hebben betrekking op de vreemdeling, houder van een geldige verblijfsvergunning, die het land verlaat en dan gedurende 1 jaar een recht op terugkeer behoudt onder bepaalde voorwaarden:

- Zie art. 19 §1, lid 1 Vw.:

“Een vreemdeling die houder is van .... en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

- Art. 35, al. 2 Vb. schrijft voor:

“Het bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister ... verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan 12 opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft. ...”

Deze sanctie geldt niet voor verzoeker, hij heeft niet eens het land verlaten.

- Art. 39 §1 Vb.:

“De vreemdeling die het recht van terugkeer bedoeld in art. 19 §1, lid 1 v/d wet wil genieten moet ...”

Dit is zeer duidelijk: het gaat hier om de vreemdeling die én het land heeft verlaten én meer dan 12 maanden buiten België heeft verbleven, en toch nog kan terugkeren met behoud van zijn recht op verblijf alhier.

Deze bepalingen zijn niet toepasbaar op het dossier van verzoeker:

Verzoeker heeft niet het land verlaten, laat staan dat dit voor langer dan 12 maanden zou geweest zijn.

1.2. Verzoeker heeft wel nagelaten – een vergetelheid die waarschijnlijk menig vreemdeling overkomt – tijdig de verlenging aan te vragen van zijn verblijfstitel.

Enkel wordt voorzien in §7 van art. 39 Vb.:

“De vreemdeling ... of van wie de verblijfstitel al meer dan 3 maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.” (§7 ingevoegd bij art. 18, 5° K.B. 22.07.2008)

Dit is, voor zover verzoeker kan nagaan in de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit, de enige “sanctie” die voorzien wordt ten aanzien van een vreemdeling die nalatig is geweest tijdig de verlenging van zijn verblijfstitel aan te vragen.

In casu is echter deze sanctie niet toepasbaar, vermits de verblijfstitel vervallen was op 21.04.2014 en de aanvraag tot verlenging dateert van 10.06.2014, hetzij een termijn van één maand en 20 dagen en dus niet meer dan drie maanden is verstreken.

1.3. Het is juist dat, volgens de strikte tekst van art. 33 Vb., verzoeker een vernieuwing (verlenging) van zijn verblijfsvergunning had moeten vragen “tussen de 45ste en de 30ste dag vóór de vervaldatum”, wat niet onmiddellijk is gebeurd, nalatigheid die niet als dusdanig rechtstreeks wordt gesanctioneerd, noch in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit.

1.4. Bovendien, gesteld dat er een (weerlegbaar) vermoeden zou bestaan dat verzoeker het land heeft verlaten, dan nog gaat het niet om een vermoeden dat uitdrukkelijk volgens de wet betrekking heeft op het verlaten van het land gedurende méér dan 1 jaar. Er staat enkel in art. 39 § 7 Vb :

“... wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

1.5. Tevens is er rechtspraak van de RvV/CCE dat, in een toch wel ander geval, de weigering van verweerder om een visum toe te kennen vernietigde omdat in de beslissing duidelijk geen afweging was gemaakt van de in het spel zijnde belangen, het belang van de Belgische Staat en het privébelang van de betrokken verzoeker (die nochtans het voorwerp was geweest van een correctionele veroordeling en van een ambtshalve schrapping).

Zie arrest CCE nr. 25.386 van 30.03.2009 (RDE 2009, p. 68).

Art. 8 EVRM werd als geschonden beschouwd.

In casu werd geen rekening gehouden met de privébelangen van verzoeker, die reeds 17 jaar in België verblijft, wiens moeder (bij wie hij inwoont) een B-kaart heeft voor 5 jaar, zoals dit ook het geval is voor zijn 9 jaar oude broer.

Evenmin werd rekening gehouden met zijn relatie met mevrouw D.B. en zijn zoon V., ondertussen 2 jaar oud en van Belg. nationaliteit.

Verzoeker zelf heeft gedurende langere tijd gewerkt bij de vzw (...) te (...) (stuk 3).

Zijn moeder is dan weer tewerkgesteld bij bvba (...), eveneens te (...).

(stuk 5)

Hier is duidelijk sprake van een privé- en familiaal leven in de zin van art. 8 EVRM. En dit werd niet onderzocht vooraleer de beslissing te nemen, wat ingaat tegen de zorgvuldigheidsplicht.

2. Verweerder verwijst ook naar het K.B. van 07.08.1995 inzake het recht op terugkeer, doch ook de bepalingen van dit K.B. hebben betrekking op de vreemdeling "wiens afwezigheid in het Rijk langer dan 1 jaar duurt".

Opnieuw, dit is niet de casus van verzoeker: hij heeft het land niet verlaten er wordt hem enkel verweten ietwat nalatig te zijn geweest, wat ook wordt toegegeven door verzoeker.

Verzoeker hoeft dus geen machtiging tot terugkeer in het Rijk aan te vragen conform art. 4 K.B. 07.08.1995, vermits dit K.B. niet op hem toepasbaar is. "

Het enige wat dus vast staat is dat verzoeker niet tijdig zijn aanvraag tot verlenging heeft ingediend, waardoor hij 'onregelmatig' verblijf bekomt, doch zeker geen onwettig verblijf!

II.1.2. Er is bovendien een interne contradictie in de toepassing van enerzijds art. 7 lid 1, 3° en anderzijds art. 74/14, §3, 3° Vw. :

- Op grond van art. 7 lid 1, 3° kan – niet: moet – de gemachtigde een Bevel uitvaardigen "wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

- Op basis van art. 74/14, §3 Vw. kan afgeweken worden van de termijn van 30 dagen wanneer:

"3°. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid."

In het eerste geval volstaat de mogelijkheid om de openbare orde te schaden (zie het woord "kunnen"), in het tweede geval is er geen sprake van een mogelijkheid maar van de vaststelling dat er effectief een gevaar is of bestaat.

De toepassing van beide artikelen leidt tot een niet-congruente beslissing.

De beslissing d.d. 08.10.2014, stellend dat verzoeker het land moet verlaten hebben op 16.10.2014, is derhalve onwettig."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 4 van het Koninklijk Besluit van 7 augustus 1995, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het kader van dit eerste middel verwijst naar het beroep tot nietigverklaring dat hij op 23 september 2014 bij de Raad (rolnummer: 160.800) heeft ingediend tegen de beslissing d.d. 8 augustus 2014 waarbij de aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd.

Verzoeker beperkt zich in hoofdzaak tot het citeren van het betoog dat hij in het kader van zijn annulatieberoep d.d. 23 september 2014 heeft gevoerd.

In dit opzicht, dient dan ook te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker, gelet op de bewoordingen ervan, niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, doch wel tegen de beslissing van 8 augustus 2014 waarbij de aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd, die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, zodat de grieven die ertegen worden uiteengezet niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens geheel niet ernstig."

4.1.3.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). De verzoeker zet nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 19 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Hij citeert weliswaar een middel(onderdeel) uit een verzoekschrift dat hij heeft ingediend tegen een andere bestuurlijke beslissing waarin een aantal van deze bepalingen en beginselen voorkomen, doch hij zet niet uiteen op welke

wijze de eerste bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. Ingevolge artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kan aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten worden afgegeven *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Te dezen steunt de eerste bestreden beslissing (onder meer) op de vaststelling dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een paspoort voorzien van een geldig visum”*. Daargelaten het gegeven dat noch de wet, noch de bestreden beslissing enig onderscheid maken tussen een onregelmatig verblijf en een onwettig verblijf, wordt er op gewezen dat de verzoeker met zijn betoog dat hij *“niet tijdig zijn aanvraag tot verlenging heeft ingediend, waardoor hij ‘onregelmatig’ verblijf bekommt, doch zeker geen onwettig verblijf”* deze vaststelling niet weerlegt. Het gegeven dat hij laattijdig een *“aanvraag tot verlenging”* heeft ingediend, impliceert immers niet dat hij wel in het bezit zou zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Ingevolge artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet kan aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten worden afgegeven *“wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*.

Ingevolge artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet kan er worden afgeweken van de in § 1 van dit artikel bepaalde termijn indien *“de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid”*.

Er wordt niet ingezien op welke wijze er een interne contradictie zou zijn in de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet enerzijds en van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet anderzijds. In het geval een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, is hij logischerwijze een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Omgekeerd, wanneer een vreemdeling wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, kan hij logischerwijze geacht worden door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De verzoeker toont geen contradictie aan tussen de vaststelling van een mogelijkheid om de openbare orde en de nationale veiligheid te schaden en de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat *“(d)e toepassing van beide artikelen leidt tot een niet-congruente beslissing”*.

Een schending van de artikelen artikel 7, eerste lid, 3°, en 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod, voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerder besliste om de beslissing tot verwijdering (zie hoger vermeld Bevel) te laten gepaard gaan met een inreisverbod van 6 jaar, met als motief:

“Omdat hij op 04.09.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (aanvullende werkstraf) uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Gezien het gewelddadige karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Het gewelddadige karakter van het crimineel gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van 6 jaar voor het inreisverbod.”

Verweerder neemt deze beslissing op basis van art. 74/11, §1, lid 4 Vw., nl.:

“Indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Vooreerst is het zo dat de correctionele rechtbank Mechelen aan verzoeker een werkstraf had opgelegd, in toepassing van de Wet van 17.04.2002 tot invoering van de werkstraf als autonome straf in correctionele zaken en in politiezaken (B.S. 07.05.2002).

Het toepassingsgebied van de werkstraf is vrij uitgebreid, doch een aantal zware misdrijven werden expliciet uitgesloten van dit toepassingsgebied. De beoordeling over de vraag of al of niet een werkstraf wordt uitgesproken, is een beoordeling in concreto, zoals ook de concrete invulling van deze straf gebeurt in een regie van de aangestelde justitieassistent.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk geen rekening gehouden met de veroordeling tot de werkstraf en het feit dus dat niet, in eerste orde, een veroordeling tot een gevangenisstraf werd uitgesproken.

De deductie dat uit het “gewelddadige” karakter van het misdrijf wordt afgeleid dat er hic et nunc een ernstig, reëel en actueel risico op nieuwe schending bestaat, is een louter theoretische deductie, zonder enige afweging van de concrete omstandigheden van het dossier. Zo wordt er geen rekening gehouden met al of niet blanco strafregister, familiale omstandigheden, eventuele tewerkstelling en andere omstandigheden die van aard kunnen zijn het recidivegevaar niet aanwezig te achten. In casu is verweerder trouwens slecht geplaatst want niet bevoegd om het recidivegevaar in concreto te beoordelen. In alle geval werd hiertoe geen enkele concrete invulling gegeven.

Het is derhalve duidelijk dat op een stereotiepe manier en dus zonder inachtneming van de plicht tot zorgvuldigheid en de plicht tot materiële motivering, een inreisverbod van méér dan 5 jaar werd uitgevaardigd.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, een schending aan van artikel 74/11, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verwerende partij heeft in hoofdorde de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de twee bestreden beslissingen en verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder titel III van huidige nota.

In ondergeschikte orde, en voor zoveel de Raad van oordeel is dat er voldoende samenhang is tussen de thans bestreden beslissingen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit die bepaling blijkt duidelijk dat verwerende partij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoeker betwist niet dat hij door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld omwille van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Met zijn betoog als zou de correctionele rechtbank hem vooreerst een werkstraf hebben opgelegd en zijn theoretisch betoog omtrent het al of niet blanco strafregister, de familiale omstandigheden, de eventuele tewerkstelling en andere omstandigheid gaat verzoeker kennelijk voorbij aan het feit dat het niet kennelijk foutief of onredelijk is van verwerende partij om met betrekking tot voormeld misdrijf, dat door verzoeker niet wordt betwist, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen.

Met zijn betoog omtrent de werkstraf gaat hij tevens voorbij aan het feit dat de uiteindelijke straf die hem voor voormeld misdrijf werd opgelegd wel degelijk een gevangenisstraf van 1 jaar betreft, en niet een werkstraf.

Dat in de bestreden beslissing aldus rekening wordt gehouden met de definitief opgelegde straf, hetgeen een aanduiding vormt van de ernst van de gepleegde feiten en van de houding van verzoeker, is evenmin kennelijk foutief of kennelijk onredelijk.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en ter zake dienend zijn, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens geheel niet ernstig."

4.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Te dezen wordt aan de verzoeker met de tweede bestreden beslissing een inreisverbod van zes jaar opgelegd *"omdat hij op 04.09.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (aanvullende werkstraf) uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid"*. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat *"duidelijk geen rekening (wordt) gehouden met de veroordeling tot de werkstraf en het feit dus dat niet, in eerste orde, een veroordeling tot een gevangenisstraf werd uitgesproken"*. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers – weliswaar tussen haakjes – aangegeven dat er een aanvullende werkstraf werd voorzien.

De verwerende partij oordeelt in de tweede bestreden beslissing dat uit het gewelddadige karakter van deze misdadige activiteiten van de verzoeker *"kan (...) worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt"*. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de veroordeling door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een definitief geworden gevangenisstraf van één jaar met aanvullende werkstraf uit hoofde van slagen en verwondingen en opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen.

De motivering van de tweede bestreden beslissing is gericht op de specifieke situatie van de verzoeker, namelijk dat hij door de correctionele rechtbank van Mechelen is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar (aanvullende werkstraf) uit hoofde van slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Hij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat op een stereotiepe manier een inreisverbod van meer dan vijf jaar werd uitgevaardigd. Ten overvloede wordt er op gewezen dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker voert aan dat de motivering van de tweede bestreden beslissing inzake de bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid een louter theoretische deductie betreft, zonder enige afweging van de concrete omstandigheden van het dossier. Hij blijft evenwel volledig in gebreke om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door de verwerende partij niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd dat wordt

geopteerd voor de termijn van zes jaar. De verzoeker werpt weliswaar op dat “*er geen rekening gehouden (wordt) met al of niet blanco strafregister, familiale omstandigheden, eventuele tewerkstelling en andere omstandigheden die van aard kunnen zijn het recidivegevaar niet aanwezig te achten*”, doch hij betreft deze elementen niet op zijn eigen situatie. Hij duidt bijgevolg op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod voor zes jaar in zijn concrete situatie als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.3. Het tweede middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN